

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7289/2025
09.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., општина .., чији је пуномоћник Миодраг Цветковић, адвокат из ..., против тужене Општине Алексинац, коју заступа Правобранилаштво Општине Алексинац, ради заузећа и накнаде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5501/2024 од 25.12.2024. године, у седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5501/2024 од 25.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5501/2024 од 25.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П 259/24 од 08.10.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужена извршила заузеће на делу непокретности у својини тужиоца на кат.парц. бр. ... КО ..., уписане у ЛН бр. ... КО .., укупне површине 30 м², па је утврђено право својине у корист тужене на делу наведене непокретности у мерама и границама ближе наведеним у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде за заузети део кат.парц. бр. ... КО ..., уписане у ЛН бр. ... КО ..., укупне површине 30 м², исплати укупно 18.000,00 динара са законском затезном каматом од 08.10.2024. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 101.280,00 динара са законском затезном каматом на износ од 96.760,00 динара од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 5501/2024 од 25.12.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП

(„Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд налази да не постоје разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом и правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је тужена без претходно спроведеног управног поступка изузимања и без исплате одговарајуће накнаде на предметном земљишту изградила некатегорисани пут, који је потом уписан у катастру непокретности на кат.парц. бр. .../... КО ..., а као ималац права својине на истом уписана је тужена. Ревизијом тужене се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично-правној ситуацији. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради заузећа и накнаде поднета је 01.03.2024. године, а поднеском од 27.09.2024. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужилац тражио исплату 18.000,00 динара, што чини вредност побијаног дела правноснажне пресуде.

Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинскоправном поступку, који се односи на неновчано и новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић